

'Roep weet op lichthartige wijze een gevoelige snaar te raken
– een teken van pure klasse!' – Mustreads.nl

Het *Hoogste* woord

literaire feelgood

inkijkexemplaar

Nanda Roep

—≡≡≡ UITGEVERIJ NANDA ≡≡≡—

Over de romans van Nanda Roep

'Spannend en romantisch tegelijk!'

– *Marieke 't Hart (hoofdredactrice Telegraaf VROUW)*

'Desperate Housewives van eigen bodem. Niets is wat het lijkt'

– *Chantal van Gastel (auteur van o.m. Zwaar verliefd)*

'Je bedenkt steeds iets, maar het gaat iedere keer tóch anders'

– *Karin, lezer*

'Ik had dit plot niet zien aankomen'

– *Esther, lezer*

'Een gezellig boek. Cosy. Ook spannend'

– *Marjolein, lezer*

'Het leest lekker weg, pageturner'

– *Hanneke, lezer*

'Ik heb ervan genoten vanaf de eerste zin'

– *Nathalie Scheffer, boekverkoopster*

'Prachtboek. Licht maar met diepgang. Geestig, verontrustend, ontroerend'

– *Stijn van der Loo, schrijver, componist*

'Een heerlijk vrouwenboek waar Nanda op humoris-

tische wijze, maar met een serieuze ondertoon, laat zien waar het eigenlijk allemaal om draait in het leven'
– *Wendy Wenning, Boekenbijlage.nl*

'Vakkundig geschreven, (h)eerlijk boek over een liefde'
– *Margriet, tijdschrift*

'Ik hou van deze manier van schrijven, beeldend met zelfspot en een duidelijke boodschap. Dat is de reden dat ik vanaf bladzijde één niet kon stoppen met lezen'
– *fflekkerlezen.nl*

'Roep weet op lichthartige wijze een gevoelige snaar te raken – een teken van pure klasse!'
– *mustreads.nl*

'De schrijfstijl van Nanda Roep is prettig en vlot leesbaar, alsof je met je vriendin op de bank zit te kletsen'
– *Boekenbijlage.nl*

'Scherp en humoristisch, een mooie combinatie.'
– *wieschrijftblijft.com*

Het
Hoogste
WOORD

Nanda Roep

—≡≡≡ UITGEVERIJ NANDA ≡≡≡—

1.

– Liesbeth

Het bloed is van jou

Bremst, voorzomer 2012

Dit verhaal gaat over Liesbeth, maar haar arrestatie vanwege de bloedplas in het Akkerlandpark zal niet het belangrijkste zijn. Ook niet als we weten dat ze inderdaad schuldig is.

Dit boek gaat bovendien niet over de ongelukkige dood van Cindy. Niemand heeft het voor haar gewild, vooral niet de manier waarop. Maar tegelijkertijd kan niemand ontkennen dat ze het er zelf ook naar heeft gemaakt.

De dreigbrieven vormen een opmerkelijk deel van deze geschiedenis en die zullen zeker belangrijk zijn, maar toch niet het allerbelangrijkste.

Zelfs de arme Soraya is niet waar het nu om draait. Ook al is haar verhaal heus bijzonder. Zij blijft achter met een mengeling van schaamte, verdriet, geluk en plezier. Ze begint altijd te glimmen van trots als ze eraan denkt, dus dat is goed.

Maar nee. In de kern gaat het om een omlaag gevallen vrouw, Liesbeth, die opkrabbelt en de kleine geneugten des levens ontdekt. Die zijn tenslotte, uiteindelijk, waar het allemaal om draait.

‘Wij willen wat vragen aan u stellen.’ De agente wees naar de auto als om de weg te wijzen.

‘Aan mij? Waarom?’

‘Ze moet toch duidelijk naar een arts.’

‘Het spijt me,’ zei de agente zonder enige vorm van spijt. ‘We zijn al blij dat we u hebben gevonden, met dank aan een leerkracht van Het Akkertje. Volgt u mij alstublieft.’

‘Wordt ze nou gearresteerd?’ Adnan stootte Michael aan. ‘Ze wordt gepakt man, ze is een crimineel!’

Liesbeth had te veel pijn om nog te kunnen discussiëren. Het was al zo’n bizar jaar geweest en dit kon er ook nog wel bij. ‘Waar gaat het over?’

‘Het Akkerlandpark, mevrouw.’ De agent opende het portier en zijn collega hielp haar op de achterbank. ‘U wordt in verband gebracht met het bloed dat er is gevonden.’

‘Woooo,’ slaakte Adnan. ‘Zij heb het gedaan, man.’

2.

– Liesbeth

Er is geen ruimte voor

Uitgeverij Het Harnas, eind 2011

Het was slechts een kwestie van tijd voordat Liesbeth de Rooij een nieuwe bestsellerauteur zou vinden. Gisteren had ze Simon van Donselaar gepresenteerd, vandaar dat het zo laat was geworden. Simon was alvast een kandidaat voor goede verkoopcijfers. De recensenten zouden hem zeker accepteren en belonen met positieve kritieken. Ook de boekhandelaren hadden de titel goed ingekocht, al hadden ze in sommige gevallen wel moeten pushen. Geen punt, dat konden de vertegenwoordigers als de besten. Het waren nou eenmaal lastige tijden voor de boekenvakkers. Van de veertienhonderd winkeliers waren er nog zo'n duizend over. Bijna dertig procent was nu failliet... Maar samen zouden ze betere tijden tegemoet gaan, let maar op.

Er gingen miljoenen om in de boeken, waarbij de top werd aangevoerd door non-fictie, blabla, daar was geen kunst aan, vond Liesbeth. Kinder- en jeugdboeken deden het goed als altijd, maar wat moest zij daarmee? Zelfs de vrijetijdsniemendalletjes kwamen in totale verkoopcijfers boven haar genre uit: de literaire fictie. Het enige genre waar je, wat haar betrof, met opgeheven

hoofd aan kon werken. Als iemand daaraan openlijk durfde te twijfelen, gaf ze diegene haar 'blik' en droop die beschaamd af. Zoals het hoorde.

Liesbeth stapte door naar de trap die naar de bovenste verdieping leidde, haar etage, het kantoor van de uitgeefster. Er zat een deadline in haar pas, zoals wel vaker, ze was dan ook een drukbezette vrouw.

Zij had uitgeverij Het Harnas naar grote hoogten geleid. Al werd de financiële druk ook hier gevoeld, natuurlijk wel. Ten opzichte van drie jaar geleden was de algemene boekverkoop met maar liefst acht procent gedaald, voor fictie was het nog wat erger.

Toen de kredietcrisis losbarstte in 2008 leek de Grote Schade eerst aan het boekenvak voorbij te gaan, maar het bleek ijdele hoop. Al sinds de eeuwwisseling lagen de gevaren op de loer en Liesbeth had ze heus allemaal in de smiezen; het internet, de opkomst van digitale media, de ontleding met dank aan smartphones en de vreselijke piraterij rond e-books... Het was lastig genoeg. Banken wilden voortaan hun leningen afbetaald zien en ze gaven steeds moeilijker uitstel van betaling.

Maar nu, in 2011, zag het ernaar uit dat de wereld zou stabiliseren. Ze waren er doorheen gekomen. Als er geen schandaal rond haar succesauteur Gerard Striem was losgebarsten, had ze kunnen denken dat ze ongeschonden door de crisisjaren was gekomen. Maar helaas. Liesbeth was degene die Gerard groot had gemaakt. Iets wat hij zelf vakkundig te gronde had gericht.

Honderdduizend exemplaren verkocht, in latere jaren drupten daar nog eens dertigduizend exemplaren bij. Gerard was charmant en voelde zich als een vis in het water aan talkshowtafels. Dit was de enige auteur om wie haar partner Yaïr zich weleens jaloers had gedragen. Gerard was nou eenmaal charismatisch, maar toch

vooral een oude viezerik. Nee hoor, daar was zij niet bevattelijk voor.

Pas toen zijn gedrag ook voor de bühne morsig werd, seksistisch en een probleem, stortte het imperium in. Gerard zat aan jonge redactrices die juist zo enthousiast in zijn nabijheid stapten. Hij probeerde bibliothecaressen tot slippertjes te verleiden en wat dacht je van het winkelpersoneel dat hem, in het hele land, zo koninklijk onthaalde. Helaas was het boekenvak te klein voor Gerard, want al snel was zijn grensoverschrijdende gedrag bekend tot in het lezerspubliek. Zijn voortdurende hoogtepunt was voorbij...

Toen ze bij haar kantoor kwam, zat daar Henk Tersteeg. In haar stoel. Als eigenaar en zakelijk directeur was hij de enige die zoiets waagde en de enige die ze er niet uit joeg. Ze groette hem met een glimlach en ging naast hem zitten, op de stoel die voor gasten was bedoeld.

Henk zuchtte terwijl hij in zijn ogen wreef. Na zoveel jaren samenwerken was hij voor haar een open boek. 'We gaan het redden,' zei Liesbeth daarom. 'Ik weet dat je je zorgen maakt vanwege de berichten over Selexyz, maar we kunnen dit.'

'Het is ernstig, Liesbeth. Het zijn serieuze geldproblemen.'

Boekhandelsketen Selexyz verkeerde in zwaar weer. Henk was allang geen vertegenwoordiger meer, maar toch kende hij veel van de handelaren nog. Op de boekenbeurzen was hij er dan ook altijd bij om dagenlang handen te schudden en met iedereen bij te praten.

Hij ging zuchtend verder. 'Er is nog iets belangrijkers. Iets ergers. Uitgeverij Het Harnas zal een andere koers moeten gaan varen.'

'Andere koers!' Voor ze het wist, was ze opgesprongen.

Als er een koers werd gevaren, dan was het aan haar om die te bepalen. Ze lachte schamper. 'Andere koers.' Dacht hij soms dat hij het vak nu beter kende dan zij? Hij was niet meer dan de financier. De reden dat het al dertig jaar – dertig jaar – goed ging, was zij.

'We moeten mee blijven doen,' zo begon zijn zwakke verdediging. 'Je weet dat de rest ons op de hielen zit met de vele series die ze uitbrengen, en nu lopen we achter als het gaat om de nieuwe generatie.' Liesbeth wist allang wat er zou komen voordat Henk het uitsprak: 'De youtubers.'

'Vloggers zijn geen schrijvers. Dat zeg ik je!'

'Youtubers verkopen, Liesbeth. Onze winsten kelderen terwijl de omzet hoog blijft. Ik moet iets doen, ik kan niet anders.' Uit zijn ogen rolden smeekbedes. Wat was het, wat hem dwarszat? De torenhoge alimentatieregeling die hij moest accepteren nadat zijn ex beslag op Het Harnas liet leggen? Ja, het was even schrikken, maar was dat een reden om voor het gemakkelijke geld te gaan? Hij schudde zijn hoofd. 'Het heeft niet met Selexyz te maken, maar wel met een blik op de toekomst.'

'Bedoel je te zeggen dat ik boeken moet produceren van zestienjarige videomakers?'

Henk liet zijn hoofd hangen. Schudde van 'nee'.

Er lagen meerdere papierstapels op haar bureau, het literaire debuut van Simon van Donselaar lag er prominent bovenop. 'Ben je tevreden na gisteren?'

'Jawel, jawel...'. Hij zuchtte terwijl hij in zijn ogen wreef.

Het waren zware tijden geweest voor het boekenvak, maar vanaf nu zou het beter gaan.

Gisteren was ze tot laat aanwezig gebleven vanwege de lancering van 'Mijn diepe donker', het literaire debuut van Van Donselaar. Ze verwachtte veel van hem.

'Kom nu,' zei ze ter afsluiting. 'Er is veel werk te doen

en vanmiddag moet ik vroeg weg vanwege de verkoop van mama's huis.'

'O ja,' knikte Henk. 'Is dat nu rond?'

'Hiermee is alles achter de rug. Het is goed zo.'

'Blijf je in de avonden niet alleen?' vroeg Henk.

Liesbeth wuifde het weg. 'Doe niet zo gek. Yair is er en verder heb ik niemand nodig. Nou hup, ik moet aan de slag.'

Met een vermoeide zucht hees Henk zichzelf omhoog.

'Het wordt voor jou ook tijd om aan je pensioen te denken, Henk. We komen allebei op leeftijd, maar jij vooral.' Ze lachte klaterend.

'Ik weet het.' Hij draalde wat en leek een paar keer een stap te zetten, maar deed het toch niet. Er zat hem iets dwars. Liesbeth kende hem te goed.

'Nou hup, voor de draad ermee.'

Ze kende Henk nog van de studentenvereniging (ze studeerde destijds Nederlandse Letterkunde). Liesbeth was pas twintig en Henk was dertig. Hij wilde zijn vader laten zien dat hij heus een intelligente jongen was die een mooi en goedlopend bedrijf kon opzetten. Maar om dat te realiseren, had hij Liesbeth nodig, want zo iets kun je nooit alleen. Zelf bracht hij vooral een zak geld mee, spaargeld van zijn vader.

Op een avond vroeg hij of zij iets moois kon bedenken voor zijn geld. Zo noemde hij het: iets moois. En ja, dat kon ze. Liesbeth stelde geen vragen bij de hoeveelheid investeringen. Ze was nog niet gewend om zich zorgen te maken over financiën. Ze koos een statusvolle missie voor de uitgeverij, namelijk de literaire bestseller. Ze was er goed in, de beste. Het zou valse bescheidenheid zijn als ze het zelf nu niet durfde te zeggen. Henk mocht in zijn handjes knijpen. Ze verdubbelde zijn geld, verdriedubbelde het en vertienvoudigde het, als het niet meer was.

Maar centen konden haar niet schelen. Ze hoefde geen zescijferig jaarinkomen, ze wilde alleen genoeg geld om haar man te steunen bij de investeringen voor zijn eethuis. Maar dat was een ander verhaal... Het ging haar om de Kunst. De Literatuur. Samen met een clubje van tien collega's, bij andere uitgeefhuizen, bepaalde zij het literaire gezicht van Nederland.

In de hoogtijdagen van de literatuur begon ze haar werk. De jaren zeventig, toen de Nieuwe Wet op het Openbare Bibliotheekwerk werd ingevoerd, toen er gespecialiseerde boekwinkels konden worden opgericht, zoals zelfstandige filialen voor kinderboeken. Het ging goed met het vak en het lukte Liesbeth om in die periode een sterke basis te leggen voor Het Harnas.

Henk zette eindelijk een stap richting de deur, maar bleef daarna stilstaan. 'Zoals je weet ben ik bij de bank geweest om onze financiële situatie door te nemen. De kredietcrisis heeft er ook bij ons ingehakt, Liesbeth, het is niet zo dat we geen kosten hebben.' Hij keek om zich heen. 'Jij woont toch in Kuilenburg? Ken jij daar die basisschool, Het Akkertje?'

'Vreselijke school,' antwoordde Liesbeth iets te gauw. 'Ik heb er zelf ooit op gezeten en het was verschrikkelijk.'

'Een vriendin van mijn dochter werkt er,' zei Henk.

'Ik zou niet weten hoe het er nu is. Ik ga er met een grote boog omheen. Nou hup, Henk, ik moet nog dat huis van mijn moeder regelen.'

'Ja.' Hij vertrok eindelijk.

Na een drukke dag vol belangrijke telefoontjes was het Liesbeth gelukt om op tijd bij de notaris te zijn voor een handtekening onder de verkoopakte van mama's huis. Het was nu echt achter de rug, een last viel van haar schouders. De winst van de verkoop viel onder haar erfenis en het advies was om het geld pas te besteden

nadat de periode van rouw was afgesloten. Liesbeth vond het prima, zij had niets nodig.

Ze wandelde naar het centrum van Kuilenburg waar ze Yaïr zou vinden in zijn Egyptische eethuis 'Eethuis om de hoek'. In een steeg achter de Centrumstraat speelde zijn leven zich af. Liesbeth zei vaak dat hij te hard werkte, maar daarna lachte hij dat ze dat beter tegen zichzelf kon zeggen. Ach, daarin had hij ook gelijk.

Als je Yaïr kende en als je Liesbeth kende, zou je deze twee nooit bij elkaar hebben geplaatst, maar toch hield hun relatie al dertig jaar stand. Misschien omdat ze geen kinderen hadden, dacht Liesbeth weleens. Yaïr deed alles waar Liesbeth van gruwde. Zijn eethuis was een kleurenexplosie: parse deuren met blauwe muren en zilver blinkend serviesgoed. Afschuwelijk.

Een lawaai dat er was, een lawaai! De hele dag stond Yaïrs deur open voor allerhande volk. Van 's ochtends vroeg tot sluitingstijd zat het vol met spijbelende tieners, eenzame bejaarden, iedereen die zich een buitenstaander voelde en dan had je nog de immigranten uit de regio, zowel de verweesde als de geslaagde figuren kwamen graag bij Yaïr en gebruikten het eethuis als een surrogaat theehuis. Yaïr genoot van de ongeordende drukte, terwijl Liesbeth het rumoer onverdraaglijk vond.

'De mensen dóén niks,' had ze als argument gebruikt.

'Ze zijn bij elkaar,' was het tegenargument dat Yaïr als afdoende beschouwde.

Omdat hij het buitenshuis deed, liep hij haar niet in de weg. Dat was één van de succesfactoren van hun relatie. Na een dag in haar heerlijke uitgeverysvak, keerde ze altijd met tevredenheid terug naar haar lieve Yaïr. Ze kon kiezen of ze een hapje at in zijn Arabische eethuis, of dat ze het eten liet inpakken om mee naar huis te nemen. Wat denk je? Ze deed dat laatste. Na een dag

in de boeken kon ze niet zo vlot omschakelen naar een verblijf tussen de lawaaiige gasten van Yaïr.

‘Habibi! Hoe gaat mijn schatje!’ Yaïr sprong enthousiast op en begon zijn stagiair met veel gebaar te zeggen dat die gauw eten voor zijn vrouw moest inpakken. Terwijl Liesbeth wachtte op haar gerecht, drukte hij een kus op haar neus. Hij rook naar koriander en kaneel.

‘Het huis van mijn moeder is overgedragen,’ knikte ze.

‘Dat ies goed, heel goed.’

Ze hield van zijn zelf-aangeleerde taal. Yaïr was opgegroeid in Egypte, maar had zich toch het Nederlands eigen gemaakt. Voor Liesbeth was dat niet alleen een prestatie van formaat, een bekroning waardig, maar het zei vooral veel over zijn karakter. Hij moest wel buitengewoon intelligent zijn. Overigens sprak ze zelf ook Engels, Frans en Duits, maar dat had ze op school geleerd, net zoals Grieks en Latijn. Yaïr had doorzettingsvermogen, een eigenschap die Liesbeth waardeerde.

Aan zijn ‘tweede taal’-Nederlands zat nog een voordeel waar Liesbeth soms over mijmerde. Ze kende zichzelf goed genoeg om te weten dat ze een partner die de taal slechter beheerste dan zijzelf niet had kunnen respecteren. In het begin eventueel nog wel, maar op den duur niet. Maar omdat Yaïr een oorspronkelijke Egyptenaar was, gold die regel voor hem niet. Hij was vrij. En daardoor was zij het ook. Zodra ze in zijn buurt was, kon ze ontspannen.

Met een plastic tasje in haar hand, wandelde ze hierna naar huis. Kuilenburg was een middeleeuws handelsdorpje onder de rook van Utrecht, waar Liesbeth was opgegroeid en nooit was vertrokken. Ze was niet gebleven omdat ze het er zo goed had, welnee,

als kind was ze het mikpunt van pesterijen geweest en soms dacht ze dat ze de woede daarover nog altijd in zich droeg.

Het was haar lieve moedertje geweest bij wie ze graag in de buurt was gebleven. In haar jonge jaren zou het normaal zijn geweest om uit te vliegen en te verhuizen naar de stad van haar studie (Utrecht), maar precies in die periode stierf haar vader en diep vanbinnen was ze ook angstig wie ze als huisgenoten zou treffen. Zou ze geaccepteerd worden of weer niet...? Maar goed, die vraag hoefde allang niet meer te worden beantwoord.

Haar gedachten waren bij Henk en het boekenvak. Het directiewerk behelsde tegenwoordig nog maar weinig voor hem, aangezien Liesbeth vrijwel alle taken op haar schouders had genomen. Hij kon gemakkelijk terugtrekken.

Als het nodig was, zou ze zijn werk slapend kunnen doen; drie keer per jaar de aanbiedingen rondmaken voor de Nederlandse beurzen, twee keer per jaar de aanbiedingen voor de internationale beurzen in Frankfurt en Bologna... De boekhandel was hun vriend, dat moesten ze zo houden, maar daar hoefden ze zich in principe niet druk om te maken – die waren enthousiast over Het Harnas. Ook bij de pers hadden ze zo'n goede naam dat eigenlijk alle boeken bij voorbaat welwillend werden ontvangen.

Normaal gesproken kwam Henk dan ook niet meer alle dagen naar kantoor. Misschien was het serieus geen gek idee voor hem om aan pensioneren te denken. Ze was niet bezorgd om hem misschien te beledigen, want kijk, beledigen was haar vak.

Elke dag liet ze minstens tien aspirant-schrijvers weten dat ze geen interesse had in hun manuscript. Hard zijn en niet bang om mensen af te stoten, dat hoorde bij haar werk. Je kon niet aan de top staan als je rekening hield

met onzekerheden van iedereen. De amateurs waren naamloos voor haar en natuurlijk ook zonder gezicht. In deze moderne tijden waren er slimmeriken die vroegen of ze misschien op Facebook zat of LinkedIn. Maar nee, ze zou haast zeggen: natuurlijk niet. Welke idioot hield zich met dat soort nonsens bezig als je ook actief kon zijn in de literatuur?

Door het Akkerlandpark ging ze, het geliefde park van Kuilenburg.

Thuis was alles gemakkelijk. Ze bezat maar twee borden. Geheel volgens de leer van de Japanse Marie Kondo had ze alle overbodige spullen verwijderd. In de kast stonden twee koffiekopjes naast de wijnglazen (ook twee). Meer was niet nodig, want zelf nodigde ze nooit iemand uit en Yaïr haalde iedereen naar 'Eethuis om de hoek'. Ze pakte een glas en schonk zichzelf in.

Ze at aan de tafel waaraan niet meer dan twee stoelen stonden. Er was geen televisie om aan te zetten (in de logeerkamer boven had Yaïr wel een exemplaar gezet) en ze gebruikte ook geen radio of cd-speler. Iets als Spotify of Bluetooth was sciencefiction voor haar. Volmaakt tevreden at ze in haar eentje, in stilte, haar Egyptische maaltijd. Niemand die haar stoorde. Weldadige rust. Alsof het altijd zo zou zijn en altijd zo zou blijven. Maar dat was helaas voor Liesbeth niet het geval.

3.

– Cindy

Je kunt toch normaal doen?

Op het schoolplein, begin 2012

Cindy zou in haar leven niet meer doorbreken als zangeres, maar desondanks werkte ze er nog elke dag aan. Onder schooltijd belde ze de concertzalen en cafés uit de provincie met de vraag of ze alsjeblieft mocht optreden met haar band 'Cindy & The Rockets'. Soms had ze geluk en kreeg ze netjes betaald. Vaker had ze pech en mocht ze alleen komen als het gratis zou zijn. Meestal kreeg ze gewoon te horen dat er geen interesse was. Maar Cindy zette door en hield vol.

Zelf had ze helaas niet door dat haar tijd al was geweest. Ter verdediging van haar: wie had dat ooit wel? Het leven ging zo snel... Haar kans was voorbij terwijl ze nog wilde starten. De jonge generatie stond te trappelen om haar plek in de wereld te grijpen, dus ook een plek in de spotlights. Voor sommigen leken de kansen uit de lucht te vallen, terwijl anderen vruchteloos zouden moeten ploeteren zoals Cindy.

Er was nog iets. Het laatste jaar van haar leven was aangebroken. Dat wist ze natuurlijk niet, anders had ze vandaag echt niet op het schoolplein gestaan. Op stilettohakken. In een nauwsluitende kokerjurk. Een

openhangende swing dress coat, want Cindy had het niet koud zoals de rest. Haar haren in een hoge paardenstaart. Rode lippenstift. Zo. Ze zag de mensen wel kijken hoor, elke dag, en ze hoorde ook geregeld iemand fluisteren dat het ongepast was hoe zij zich kleedde. Haar uiterlijk was haar kleine daad van verzet. Ze had de lengte van een fotomodel en ook de slanke lijn. Hoezo was het ongepast om zich op deze manier zichtbaar te maken? Mocht ze dat niet zelf weten?

Ze was niet van plan haar kledingstijl op te geven nu ze de veertig was gepasseerd en heus wat dikker werd. Maat 36 paste lang niet altijd meer. De spiegel toonde kraaienpootjes rond haar ogen... (Ze werd trouwens ook kippig, het zou niet lang meer lukken om dat voor de buitenwereld te verbergen.)

Natuurlijk vond haar oudste dochter Sterre het soms vervelend dat haar moeder zoveel aandacht trok. Ze vond het óók lastig dat haar moeder de wekelijkse boodschappen niet op tijd deed én het was moeilijk geweest dat haar moeder nog regelmatig vergat om op 'etenstijd' aanwezig te zijn mét voedsel. Maar goed, tegenwoordig was ze eraan gewend en trouwens, wie vroeg zulke dingen dan ook van een artiest?

Nu Sterre eenmaal achttien was en doodging van saaiheid op het atheneum, begon ze voorzichtig te zeggen dat ze – soms – toch wel begreep waarom haar moeder deze eigenzinnige route had bewandeld. Maar toen ze veertien was, wilde ze niets liever dan een gewone moeder in een normale spijkerbroek en met een onopvallend fleecevest aan. Dan riep ze: 'Je kunt toch normáál doen?'

Maar kijk, dat kon Cindy dus niet. Ze was destijds normaal opgevoed en het had haar verstikt. Elke zondag naar de kerk, elke middag huiswerk maken terwijl haar moeder aan tafel haar breiwerkje deed en

de aardappelen schildte. De roaring seventies waren in volle gang, maar lang niet iedereen deed daaraan mee. Cindy's ouders leefden zoals ze dat sinds de jaren vijftig gewend waren geweest. Elke avond voor de tv... Het had haar veel moeite gekost om het patroon te doorbreken.

Haar ouders begrepen totaal niet wat hun dochter bezielde. Het leven was toch goed zo? Maar nee, het was niet goed. Misschien wel voor hen, maar niet voor haar. Niemand begreep haar nog; haar ouders niet en haar broer niet, ooms en tantes niet...

Haar creatieve karakter hielp niet erg tegen de pestkoppen op school. Kinderen noemden haar raar en lachten haar uit. Cindy zong tijdens muziekles niet gewoon de liedjes die ze voorgeschoteld kregen, maar ze danste erbij. Liefst was ze helemaal uit haar plaat gegaan. Dat vond iedereen dus raar.

Niemand kwam voor haar op. Haar broer keerde zich al jong van haar af. Haar ouders deden niet veel meer dan vragen waarom ze niet normaal deed, net zoals Sterre in haar puberteit had gedaan. Cindy bedoelde maar: je hoeft niet aan haar hoofd te komen zeuren dat ze 'gewoon' moest doen. Ze zou het niet kunnen!

In haar leven had Cindy verdriet gekend dat ze haar beide dochters hoopte te besparen. Te jong aan haar lot overgelaten... Te veel verkeerde mannen, misbruik in cafés, aanrandingen in studio's en steegjes...

Op zoek naar een beter leven viel ze in handen van de bekende foute types en toen ze eenmaal zwanger werd van een gitarist die te veel drugs gebruikte, stond ze er compleet alleen voor. Haar ouders zeiden nog net niet 'zie je wel', maar daar bleef het dan ook bij. Er was niemand die haar hielp, maar wel een wereld vol (familie)leden die klaarstonden om te vertellen wat er

allemaal mis was met haar, aan iedereen die het maar horen wilde.

Maar goed, uiteindelijk was het gelukt om zich erdoorheen te vechten. Sterre was een prachtige meid geworden met wie ze een sterke band had. Cindy werkte haar hele leven als zangeres en hoewel het geen vetpot was, flikte ze het toch maar. Ze peinsde er niet over om haar vrijheden op te geven.

Natuurlijk moest ze toegeven dat ze blij was toen ze eenmaal Willem ontmoette. Ze schrok er niet van dat hij twintig jaar ouder was. Ja, de kans was groot dat ze jong weduwe zou worden, maar aan de andere kant: wie zei dat ze zelf niet onder een vrachtwagen zou komen? Nee hoor, niemand kon de toekomst voorspellen. Willem was een oude rocker en destijds misschien wel fitter dan zij. Nu niet meer. Nu was hij een dikkerd, maar wel háár lieve dikkerd.

Haar jongste dochter Vlinder was – alweer – totaal niet gepland, maar het kwam geen seconde in haar op om een abortus te overwegen. Het leven had al zoveel verrassingen voor Cindy in petto gehad, dat een nakomertje op haar achtendertigste er ook wel bij kon. Natuurlijk werd Willem vaak aangezien voor Vlinders opa, maar dat kon hun allebei niks schelen. Willem was verrukt van de kleine meid, Cindy ook en het leuke was dat óók Sterre dolblij was met haar halfzusje.

Als je het Cindy vroeg, zorgde Sterre nota bene beter voor Vlinder dan zij. Sterre dacht aan de gymles, aan een appel voor onderweg en ze herinnerde Cindy eraan als er boodschappen moesten komen. Zie je, zo loste alles zich vanzelf weer op.

Zoals altijd hield Cindy haar blik gericht op de deuren van de kleuters en bad dat die snel zouden opengaan. Natuurlijk werd er op het schoolplein gefluisterd over

haar.

Ja, daar voelde Cindy zich opgelaten onder. Een schoolplein is wat dat betreft voor de moeders weinig anders dan voor de kinderen. In verschillende groepjes stonden de kakkers bij elkaar, de fleecvest-moeders, de sportvrouwen... En dan was zij er. Cindy. De rare sexy moeder, de muzikante.

Niemand maakte met haar een praatje want hoe zou je dat moeten doen? Als je normaal met Cindy optrok, zou je door je vriendengroep met scheve ogen worden bekeken. 'Heb je ook ambities om er als een snol bij te lopen?' – dat werk. Straks ging gewoon die kleuterdeur open en kon ze vlot met Vlinder vertrekken. Ze werd op haar schouder getikt.

Geschrokken keek ze om.

'U bent toch Cindy Burger? De muzikante?'

Voor haar stond een kleurloos kind. Cindy kende haar niet. Waarom zou die haar aanspreken? Dit was duidelijk geen fan.

'Ik ben juf Soraya van groep acht.' Soraya stak haar hand uit.

Voordat de kinderen naar buiten kwamen, heerste er op het plein een vorm van stilte voor de storm. Niemand sprak echt met elkaar, maar iedereen lette op elkaar. Ook nu keek iedereen mee en alle moeders luistervinkten, daar kon Cindy zeker van zijn. Wat ging deze vormeloze juf doen? Was ze erop uitgestuurd om Cindy te beledigen, soms?

'Ik benader u vanwege het schoolkamp dat ik moet voorbereiden.' Ze herstelde zichzelf: 'Mag voorbereiden.' Ze glimlachte. 'Het is een verrassing voor de kinderen, vandaar dat ik u zomaar overval.'

Ah, kijk, nu werd het interessant. Cindy als verrassing voor de achtstejaars. Cindy de vlammeende artieste voor de kinderen van al deze hatende moeders. Niet langer

was hun eigen mammië de voorbeeldvrouw in hun leven, maar voortaan zou zij dat zijn. De niet-normale dame die tenminste spannend was. Dat zag ze wel zitten!

‘Ja, ik ben muzikante,’ antwoordde ze gretig. ‘Toetsen en zang. Ik heb mijn eigen band.’ Haar stem klonk nu luider dan normaal. Alsof de technicus de volumeknop alvast had opgedraaid zodat alle aanwezigen haar konden verstaan. Dat haar band bestond uit ‘jongens’ die inmiddels volledig grijs waren en dat sommigen met een bierbuik naast haar stonden (de bassist, en vooruit, ook de drummer), daar dacht ze niet eens aan.

‘Dat is fantastisch,’ zei de juf, die amper ouder was dan haar eigen Sterre. ‘Het zit namelijk zo... Kent u Nova?’

Cindy trok haar wenkbrauwen op. Leek het maar zo, of zag ze andere moeders nu mompelen met elkaar?

‘Nova was achtstegroeper in mijn stagejaar. Ik ben vier jaar geleden begonnen als stagiaire, vandaar.’ Ze glimlachte met een lichte hoofdknik. ‘U heeft Vlinder op school, hè?’

‘Ja, klopt.’ Normaal had Cindy geen last van haar string, maar nu leek het alsof die vastzat in haar bilspleet. Ze wou dat ze hem er even ongegeneerd uit kon trekken.

Soraya kwam relatief dicht bij Cindy staan, daardoor rook Cindy haar zoete adem. Deze meid dronk vruchtenthee. Ineens was ze bezorgd om haar eigen koffielucht. Vlinder had haar vanmorgen nog weggeduwd en haar neusje in een rimpel getrokken met de woorden ‘je stinkt’.

‘Nova is pas zestien, maar ze is al een echte beroemdheid.’

‘O ja?’

‘Novapova. Ze vlogt.’

‘Ik ken haar niet.’ Waarom moest Cindy dit weten? De kinderen kwamen bijna naar buiten, deze juf kon maar beter straight forward vragen of ze wilde optreden. Dan kon het nog precies worden geregeld voordat de belhamels over het plein zwermden.

‘Nu weet ik toevallig dat ze ook graag zou zingen. De vraag is of u haar zou willen begeleiden? Als ze komt optreden, worden de achtstegroepers vast helemaal gek. Zou u dat willen doen?’

Een kort moment keek Cindy haar perplex aan. ‘Bedoel je. Moet ik. Ze is dus geen zangeres?’

‘Nog niet,’ knikte Soraya in haar nopjes. ‘Doet u het?’

Cindy voelde de ogen prikken in haar rug. Natuurlijk moest ze ‘ja’ zeggen, was het niet zo dat je altijd bevestigend moest reageren op vragen van school?

‘Super.’ Juf Soraya sprong niet van blijdschap in de lucht. Ze vloog Cindy ook niet om de hals. In plaats daarvan stak ze haar hand uit om de afspraak te bekrachtigen. Hoe oud was dit kind?

‘Tuurlijk.’ Cindy perste haar rood gestifte lippen tot een glimlach, maar inwendig kon ze wel janken. Alle moeite die ze had gedaan om zangeres te worden... De hele, hele lange weg vanaf haar beklemmende jeugd tot aan nu. De eenzaamheid die ze haar hele leven had moeten dragen omdat amper iemand begreep wie ze was en waartoe ze in staat was. Na jaren van afzien had ze eindelijk die band samengesteld die haar trouw was en waarmee ze kon optreden voor geld. Nog maar een jaar of tien was dit de realiteit, ‘Cindy & The Rockets’. Een retroname voor een band die graag knipoogde naar de jaren vijftig en zestig. Ze speelden soms op bruiloften en partijen, maar natuurlijk hoopten ze op meer.

Haar droom was om eindelijk door te breken met haar song ‘Blue Eyes’. Om een eigen fanbase te creëren die groot genoeg zou zijn om Paradiso te vullen, of De

Melkweg – of allebei. Ze hoefde heus niet in de Ziggo Dome, maar een poptempel moest haalbaar zijn. Een toertje van veertig gigs door het land. Ieder jaar. Daar werkte ze naartoe. Dat was nog niet bereikt. Van de twintig optredens die ze mochten doen per jaar, moest de helft gratis. Het had haar niet uitgemaakt omdat ze dacht dat ze ergens naartoe werkte. Dat er nog tijd was.

Maar nu...

Moest ze een zestienjarige vlogster begeleiden? Omdat die graag wilde zingen? Inwendig begon het te borrelen bij Cindy. Het was geen plezierig borrelen, het voelde meer als jeuk. Irritatie was het. Ze probeerde het te negeren maar dat was zinloos. Deze juf beledigde haar tot op het bot. Wát een... Cindy deed haar best om niet te stikken in haar verbijstering. Ze was pas tweeënveertig. Ze had een dochtertje op de basisschool. Het voelde alsof haar leven als 'voorbij' was verklaard.

'Ik zal Nova contacten en jullie aan elkaar koppelen.' Toen liep ze weg. Op een drafje naar de deur waar eindelijk de eerste kinderen zich achter verzamelden.

Cindy bleef alleen achter. Ongemakkelijk. Tussen moeders die vast graag een kring om haar heen zouden vormen om haar gezamenlijk uit te lachen. Misschien zou een enkeling nog wel een wijntje willen doen rond de grote vraag: zijn we nú al passé? Tsja, de jeugd drong zich op en wilde de invulling van de dagen gaan bepalen. Daar deed je verder niets aan. Ze zuchtte en liet haar stilettohak even wiebelen onder haar voet.

4.

– Liesbeth

Het komt altijd onverwachts

Uitgeverij Het Harnas

Als ze wist wat de toekomst voor haar in petto had, dan zou Liesbeth de Rooij niet met zoveel haast door de gangen van haar uitgeverij lopen. Terugkijkend had ze juist vandaag rustiger aan willen doen. Maar ze was druk en haar voetstappen tikten als een ratelende typemachine.

Achteraf zou ze willen dat ze elke centimeter in zich had opgenomen. Maar dat deed ze niet. Ze kwam binnen met haast. Bij de receptie pakte ze een zwarte koffie mee. Beneden zaten de meisjes van marketing en de medewerkers van de vertegenwoordiging. Belangrijke figuren met wie ze nauw contact had.

Een verdieping hoger zaten de redactrices en de vormgevers. Het was moeilijk om goede redacteuren te vinden, maar Liesbeth kon altijd vertrouwen op Patricia. Waar Liesbeth de marktcoers besprak en bekeek en de literaire waarde van manuscripten bepaalde, daar wist Patricia op vriendschappelijke basis te komen met de uitverkoren auteurs en het beste uit hun verhaal naar voren te halen.

Zelfs bij Gerard Striem had Patricia een vorm

gevonden waardoor ze kon samenwerken zonder de hele tijd seksueel beoordeeld te worden. 'Ze was niet anders gewend,' zei ze schouderophalend als mensen weleens naar de situatie vroegen. Het leek haar niet te kunnen schelen terwijl Liesbeth niet gediend was van welke seksuele toespeling dan ook.

Niet alleen waren haar haren kort, coupe Audrey Hepburn uit de jaren vijftig, ook was haar kleding altijd hooggesloten. Bovendien waren haar ogen fel, ze kon er heuse bliksemschichten mee afvuren. Dat had ze wel geleerd in alle jaren aan de top van het boekenvak. Het gold waarschijnlijk voor iedere succesvolle vrouw: iedereen wilde iets van je en je kon alle hoop maar beter zo vlug mogelijk de grond in boren.

Nu liep ze aan haar kantoor voorbij, haar hakken tikten in de gang, met stevige tred naar de kamer van Henk Tersteegen. Misschien had hij een opvolger op het oog en was dat waarom hij de afspraak met haar had aangevraagd. Misschien, zelfs, waarschijnlijk, zou hij haar vragen om tot haar pensioneren zijn rol over te nemen. Liesbeth zou het kunnen, vanzelfsprekend. Ze wist precies wat er nodig was. Zij was tenslotte degene die hem rijk had gemaakt. Niet hijzelf. Hij had alleen maar het geld van zijn vader kunnen gebruiken voor de investering.

'Ha Liesbeth, ga zitten.' Henk wreef zuchtend in zijn ogen. Het was duidelijk dat hij tegen het gesprek opzag.

Liesbeth knikte bemoedigend naar hem. Hij hoefde nergens bang voor te zijn. Zoals ze hem ooit had geholpen bij de start, zo zou ze hem nu ook helpen om zijn betrokkenheid te beëindigen. Als vanzelfsprekend.

– Liesbeth

De start in 1975

Uitgeverij Het Harnas werd opgericht in de snikhete zomer van 1975, tijdens de langste hittegolf ooit. Soms reed Liesbeth met Henk mee naar verschillende boekhandelaren in het land om kennis te maken en om hun literaire plannen uit de doeken te doen. Vaak begon zo'n gesprek met argwaan vanuit de boekhandelaar, maar Liesbeth had oprecht gevoel voor het vak en binnen twintig minuten was iedereen om.

Een erudiete jonge meid, was ze. Destijds licht als een feelgood aan de buitenkant, maar niets dan literatuur vanbinnen. Ze zouden haar en Het Harnas steunen. Met een handdruk stapten ze weer naar buiten en worstelden zich giechelend in de autogordels. 'Wat een ondingen zijn het toch,' grinnikte Henk.

'Ze zijn nu verplicht, je moet,' lachte Liesbeth.

'Ik doe het al dertig jaar zonder en dat is altijd goed gegaan.'

'Dus jij kon als baby al autorijden? Dat is knap.'

Vier jaar later hadden ze enkele titels uitgebracht die door boekhandelaren welwillend waren ingekocht. Henk reed het land door als hun eerste vertegenwoordiger. Samen waren ze alles. Gaandeweg wisten steeds meer aspirant-schrijvers hun adres te vinden en stuurden hun werk op. Liesbeth las de manuscripten van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Stuk voor stuk werden ze – meestal – door haar afgekeurd, maar ze las door, in de hoop op dat ene pareltje. De enkele boeken die ze tot nu toe had gepubliceerd, hadden het redelijk gedaan, dus er was hoop.

Henks dochtertje Margreet was toen nog maar één jaar

oud. Liesbeth was inmiddels vierentwintig. Ze woonde nog altijd in Kuilenburg, ook al had ze er zo'n hekel aan.

Op een zonnige zaterdag in april maakte ze een klein ommetje door het mooie Akkerlandpark, in het hart van de stad. Het was ongekend mooi weer, twintig graden. Ze had een fleurig jurkje aangetrokken, voor haar doen tenminste, en zuchtte diep van tevredenheid.

'Hij gaat wiennen,' zei ineens een stem achter haar.

Ze keek om en zag... een vluchteling. Althans, een buitenlander. 'Hij gaat wiennen!' herhaalde hij enthousiast. 'Kom!'

Pas nu zag ze de kartonnen doos van de supermarkt onder zijn arm, vol blikjes van het goedkoopste frisdrankmerk. 'We zijn daar met zijn allen.' Hij knikte dat ze mee mocht, maar het was ook duidelijk dat hij niet té lang zou wachten. Er was iets gaande, iets belangrijks. Wat miste Liesbeth?

'Ik weet niet...'

Glimlachend schudde hij zijn hoofd. Hij zette zijn doos vol blikjes neer en zei: 'Ik ben Yair, sorry mevrouwetje.' Hij stak haar een hand toe en legde die van haar er zelf maar in. Daarna schudde hij er hartelijk mee.

Liesbeth lachte. Ze wist niet wat haar overkwam en het duizelde haar. Deze energieke jongen was hier duidelijk niet opgegroeid, hij had niet bij haar op de basisschool gezeten en dat maakte hem veilig. Maar hij wilde dat ze ergens mee naartoe ging. Wie waren daar en zaten daar haar oude pestkoppen tussen? 'Ik denk niet..., ' begon ze.

'Kom nou, kom. Het is de Amstel Goeld Race. Hij gaat wiennen!'

'Wie? Sorry, ik ben niet...' Ik ben niet van deze tijd. Dat had ze willen, moeten zeggen. Ik leef niet zoals de anderen en waar de meesten zich mee bezighouden, volg ik niet. Als kind was het lastig om zo te zijn en ze

hebben me erom gepest, maar nu lijkt het erop dat ik mijn plek heb gevonden. Ik ben uitgeefster geworden, ja, op mijn twintigste al. Het was een toevalligheid, hoor. We hebben een paar goede boeken uitgebracht en ik weet zeker dat we aan de top komen.

Misschien had ze eraan willen toevoegen dat hij dus maar beter kon doorlopen, met zijn gezellige drankjes en zijn leuke lach – en die fantastische twinkel in zijn ogen. Zij zou wel alleen achterblijven, het gaf niet...

Maar Yair had geen tijd voor haar getwijfel. 'Kom,' zei hij en zij volgde alsof het de natuurlijke loop der dingen was. Ze voelde zich thuiskomen, een vreemde gewaarwording. 'Zij fietsen tweehonderd en drieënzeventig – nee wacht... Zij fietsen tweehonderd en zeventig kilometer! We kijken al meer dan vijf uur. Het is spannend.'

'Wat praat je goed Nederlands,' zei Liesbeth toen maar.

Hij wuifde het weg en hij nam haar mee naar een huis waar ze een kleurentelevisie hadden. 'Ik mag hier altijd komen,' zei hij blij.

Liesbeth keek zelfs geen programma's in zwart-wit, maar dit was met recht een klein wonder: ze zagen de wielrenners in bontgekleurde shirts voorbijietschieten.

Tweeëntwintig kilometer voor de finish schoot Jan Raas voor de anderen uit. 'Hij gaat, hij gáát!' schreeuwden meerdere gasten. Liesbeth kende er geeneen of ze herkende niemand meer. Ze probeerde te ontspannen.

Het was onwennig om vandaag niet te lezen, maar Henk had al vaak gezegd dat een weekend was bedoeld voor leuke dingen. 'Er is niets leukers dan een boek,' zei ze dan.

'Boeken zijn nu je werk geworden, dus je moet er iets bij zoeken,' vond hij. Zolang zijn eigen kind nog klein was, projecteerde hij zijn vaderlijke gevoelens op haar.

Er was niets wat ze wilde doen. Ze had geen vrienden en met haar moeder ging ze niet elke dag op stap.

Maar dan, Yaïr. Er was een groep Egyptische vrienden en er waren Hollanders. Later zou hij een eigen eethuis beginnen, zei hij vol vertrouwen. Het zou een huiskamer worden voor iedereen die er maar wilde zijn. ‘Ook voor jou,’ zei hij.

Yaïr deed alsof Liesbeth normaal was, ook al was ze dat niet. Hij oordeelde niet over haar teruggetrokken bestaan en hij oordeelde niet over haar hoogstaande werk. Het was alsof hij dat oog om te kritiseren niet bezat. Als ze ernaar vroeg, zei hij weleens dat hij alleen maar haar goede hart zag.

Tegen de tijd dat Jan Raas als eerste over de finish kwam, sprong Liesbeth samen met Yaïr overeind. Hij was degene die het uitschreeuwde, maar zij juichte vrolijk mee. ‘Hij wordt nog wereldkampioen!’ riep Yaïr blij. ‘Let maar op!’

Na de wedstrijd bracht Yaïr haar terug naar het park waar hij haar had gevonden. ‘Zie ik je morgen weer hier?’

Ze wilde sputteren en pruttelen en ze wilde zeggen dat zij een leven in de Literatuur tegemoet ging, terwijl hij... Maar alles wat ze deed, was knikken. ‘Ja, morgen.’

Die dag won Jan Raas de Amstel Gold Race en Liesbeth won een partner.

– *Liesbeth*

Laten we verdergaan

Het kantoor van Henk, januari 2012

‘Ik heb een moeilijke mededeling te doen,’ zuchtte Henk. ‘We zitten hier te duur, ook al hebben we het pand in

bezit. De afdelingen zijn te groot. We moeten afslanken.’
‘Ik help je erdoorheen...’ Liesbeth legde vriendschappelijk een hand op Henks knie. Natuurlijk waren zijn vrouw en hij al jaren uit elkaar. Na het eerste dochtertje Margreet had hij nog zoon Edwin gekregen, plus daarna Marc en Diana. Ze graptten weleens dat Henk en zijn vrouw hun jongste twee kinderen namens Liesbeth en Yair hadden gekregen. Al die kinderen waren nu volwassen en ze zouden hem steunen en regelmatig bezoeken. Echt, dit zou helemaal goed komen.

‘Het moet, Liesbeth. We moeten toch een andere koers kiezen. De wereld is niet meer hetzelfde.’ Hij schraapte zijn keel en fluisterde: ‘Het is nog erger Liesbeth, het is nog veel erger...’

‘Bedoel je... Wat?’ Ze deinsde achteruit.

‘Ik bedoel dat ik –’ Hij stopte en schudde zijn hoofd. Opnieuw die blik vol smeekbedes. ‘Als ik een andere uitweg zag, zou ik het niet doen. We gaan zo ver terug Liesbeth, dat zal ik nooit vergeten.’

‘Bedoel je dat ik... Bedoel je dat je mij...’

Nu boog hij zijn rug, waardoor zijn hoofd nog dieper kwam te hangen. Met een schorre stem zei hij: ‘Ik moet je laten gaan.’

‘Ik? Mij – wat? Ik ben Het Harnas. Ik ben de uitgeverij!’

‘Er is niets wat ik nog kan doen...’

Liesbeth greep zich vast aan de leuning van de stoel. Haar ogen waren groot als inktvlekken op een onbeschreven blad. ‘Dit is toch niet waar?’ Vrijwel gelijk met de ongelovigheid stroomde ook de paniek haar lichaam in. ‘Maar wat, waar moet ik naartoe?’ In gedachten liep ze gauw de concurrerende uitgeefhuizen na. Maar ze wist meteen: die zien me aankomen.

Hij kneep getergd zijn ogen dicht terwijl hij knikte. Hij beet op zijn lippen. Ja, hij wist het. Maar toch...

‘Laat je me nou alleen achter? Na alles wat ik voor je...’

'Nee.' Hij verschoof op de zitting van zijn stoel. 'Je moet ervoor zorgen dat je onder de mensen blijft, Liesbeth. Dat zijn zulke essentiële waarden in het leven.'

Haar gedachten bleven steken bij 'essentiële waarden', maar ze kon niet verwerken dat Henk geen enkel recht had op dit woordgebruik na wat hij bezig was te doen. 'Je weet dat mijn dochter, Margreet, in het onderwijs zit, toch? Ik heb haar gevraagd om iets moois voor je te regelen.'

'Iets moois te regelen!' Ze werd beledigd in de meest grove zin, maar ze was te overdonderd om zich te kunnen verweren. Na al die jaren. 'Ik dacht dat ik je had geleerd om een hart te hebben,' zei ze vals. 'Maar een geldwolf zal altijd onbetrouwbaar zijn.'

'Er is die basisschool, Het Akkertje.'

'Je weet hoe ik daarover denk.'

'Ze willen je graag ontvangen.'

'Flikker toch op, Henk, met je kutschool.'

'Er zit een vriendin van Margreet, ik geloof dat ze Joke heet. Ze weet dat je zult bellen en ze zijn vereerd met je komst. Het is alleen voor de overgangperiode, Liesbeth. Ik geef je het nummer. Zodat je tenminste niet vereenzaamt. Tenslotte is Yair altijd -'

'Je bent gek geworden.'

'Natuurlijk krijg je een mooie afvloeiingsregeling. Je hoeft je voorlopig nergens zorgen om te maken.'

Ze stond op en keek hem scherp aan. 'Is dit ook hoe je je huwelijk hebt beëindigd? In dat geval neem ik alles terug en snap ik waarom je ex achter je bedrijf aanging.'

'Liesbeth, alsjeblieft, het is voor mij net zo erg.'

Ze stond op en maakte aanstalten om te vertrekken. 'Je komt er nog wel achter wat je mist.'

'Ik bel je nog. Beloof me dat je naar die school gaat, wacht niet te lang. Zorg dat je niet vereenzaamt, Liesbeth!'

Ze was al halverwege de trap. Ze ging de verschillende teams inlichten en samen zouden ze dit besluit ongedaan maken. Wat dacht hij wel? Uitgeverij Het Harnas, dat wás Liesbeth. Als het even lukte, zouden ze hém eruit kicken. Let maar op!

www.nandaroep.nl

≡ **UITGEVERIJ NANDA** ≡

Praatkaartjes voor leesclubs

Voor de literaire feelgood van Nanda Roep zijn praatkaarten beschikbaar. Kaartjes met vragen die je kunt stellen op een avond met vriendinnen of bij een leesclub. Je kunt ze gratis downloaden.

Hiervoor ga je eerst naar:

www.nandaroep.nl/romans/naar-workshops

Daar vind je de mogelijkheid om een account aan te maken. Hier staat ook een link die je doorverwijst naar de online omgeving. Klik op: Workshops en onderwijs.

De rechtstreekse link is:

<https://mijn.nandaroep.nl/resources/feelgoodboeken/praatkaartjes-voor-leesclubs>

Via het contactenformulier op de website mag je ons altijd mailen als je hulp wilt.

– *Nanda Roep*
Uitgeverij Nanda

Meer van Nanda Roep

Literaire feelgood:

Twijfelgeval Eva

Bitter en glamour

Van familie moet je het hebben (*en kan je het krijgen ook*)

Dik, druk en dronken

Sable

Leugens in de lente

Kinderboeken:

De serie Plaza Patatta

Ook verkrijgbaar als e-book en luisterboek.

Meer informatie:

www.nandaroep.nl

www.uitgeverijnanda.nl

www.plazapatatta.nl

'Haar schrijfstijl leest alsof je met een vriendin op de bank zit te kletsen.' – Boekenbijlage

Het is 2011. Het Nederlandse boekenvak begint te trillen op haar grondvesten en literair uitgeefster Liesbeth de Rooij wordt na jaren trouwe dienst ontslagen. Reden? Ze weigert youtubers te publiceren. Terwijl zij thuis haar gelijk zit te halen, krijgt de Nederlandse boekensector te maken met tegenslag na tegenslag. Intussen zijn er de kinderen die taalachterstanden oplopen. Min of meer uit nood start Liesbeth haar werk als vrijwillige taaljuf. Het lijkt een kloof die niet te overbruggen is...

Op het schoolplein zijn Soraya en Cindy te vinden. Een jonge leerkracht en een oude, sexy, opzijgeschoven muzikante. Misschien kunnen ze iets aan elkaar hebben, maar voorlopig zijn ze dat niet van plan. Nee, ze maken zich meer zorgen over het aanstaande optreden van jonge internetster Nova. En er is nog altijd het onopgeloste mysterie van de bloedplas in het park...

Dat Liesbeth meerdere dreigbrieven ontvangt, weet niemand en dat houdt ze dan ook angstvallig geheim. Dacht iemand haar met teksten te kunnen intimideren? Met tékst? Dan moet die toch echt van betere huize komen...

—== UITGEVERIJ NANDA ==—

